

bladede lidt i den, og tilsidst satte han sig med Ryggen til Lyset i en af de store Armstole og gav sig til at læse. Det var Poul Bergers Digt — denne Bog, hvortil han stadig paany førtes tilbage, fordi den syntes ham saa forunderligt at beskrive hans egen Sjælstilstand i disse Dage:

»Jeg er som den Hungrige, der ikke vil mættes; som den Syge, der ikke vil søge Lægen. — Se, det er Aften, og Vindene er stille, men mit Hjerte er uroligt. Jeg sidder paa Højen og ser mod Solen, der langsomt synker ned i Havet. Som en Klokke af Guld hænger den derude over det blaanende Spejl og fylder Luften med Klang. Hør, det toner fra Himlen! Det er Englenes Sang! — Hvorfor bøjer jeg ikke mit Hoved? Hvorfor folder jeg ikke mine Hænder? Hvorfor knæler jeg ikke ned og beder: Fader? — — Men endnu formaar jeg det ikke. Og dog tror jeg, ja jeg veed det, for min Sjæl har sagt mig det, at hos Gud alene er Trøst. Ja, føler du dit Liv henvisne, glædeløst og goldt, han vil skænke det Frugtbarhedens Fylde. Sukker du saa hjerte-trangt under Dagenes Byrde, han vil forvandle Verdens Aag til Vinger paa dine Skuldre. — —«

*

*

*

Det havde været Præstefolkenes Hensigt kun at gøre en kort Visit; men Hofjægmesterinden